

Nestabilita jako trvalý jev aneb eskalace samozřejmosti v letech 2016 a 2017

František Roček

březen 2018
Ústí nad Labem

(...)

Díl druhý - Severokorejská komedie je symptomem doby

5. Korejská krize jako špatný vtíp

Jsme svědky úžasné jaderné politické hysterie. Šéf Mezinárodní agentury pro atomovou energii (MAAE) Jukija Amano koncem září 2017 zaplakal nad posledními jadernými zkouškami Severní Koreje (KLLDR). Řekl, že jde o „novou a globální hrozbu.“ Nepochopil jsem co je na jaderných zkouškách Severokorejců novou hrozbu, když proběhly od roku 1945 desítky podobných zkoušek v řadě zemí zeměkoule. Nepochopil jsem ani co je na tom globálního resp. rizikového pro celý svět, když jde o jaderné zkoušky jednoho malého chudého asijského státu.

Jde jenom o humbuk, který bude za 50 let v dějinách světových ptákovin vnímán jako špatný vtíp. Z bezpečnostního hlediska se o nic nejedná. KLLDR pro lidskou zeměkouli nepředstavuje ohrožení. Vysílá signály: Nechte nás, ať můžeme v klidu i nadále ovládat svých 25 milionů občanů - otroků, kteří naši komunistickou sektu v naší KLLDR obsluhují. Z toho hlediska jde v mezinárodním kontextu o nekonfliktní stát.

KLLDR nemá zájem na někoho útočit. Rakety s jadernými hlavicemi chce hýčkat k obraně svého místně omezeného komunistického klanu. Z tohoto hlediska je chování Severní Koreje neuvěřitelně transparentní – a defenzivní. KLLDR již ukázala jaderný potenciál a zařadila se do jaderného klubu. Americká protijaderná hysterie je mediální, aby byl zdůrazněn význam americké vojenské přítomnosti v oblasti...

Politologové se shodují: Pokud někdo v této válce nervů zaútočí, budou to USA ne KLLDR. Pro americké duše je velikým lákadlem, že ve vojenské konfrontaci nemůže KLLDR zvítězit. „Američané mohou sázet na to, že Kim jadernou zbraň s velkou pravděpodobností nepoužije. S dobrou zpravodajskou službou by dokázali preventivním útokem zničit jaderný arzenál KLLDR, podobně jako Izraelci zlikvidovali jaderný program Iráku v Osiraku,“ řekl Jan Ludvík ze Střediska bezpečnostní politiky Univerzity Karlovy. (David Jareš, Válku začne spíše Trump než Kim, Týden 2.10.2017).

Ludvíkovo přirovnání v jednom pokulhává: v Osiraku izraelské stíhací bombardéry útočily na jediný cíl. Ale v principu má pravdu: Výše zmíněná kalkulace má až nebezpečně magické kouzlo...

5.1. Kde je zakopaný politický pes?

Malý stát s jadernými zbraněmi omezuje manévrovací možnosti velmocí. Nelze ho okupovat silou, ale nanejvýš kombinací dlouhodobé trpělivé politické korupce až ke snaze o státní převrat.

Snahu nerozšiřovat klub jaderný států lze vysvětlit jako snahu ukázat, že současní dominantní političtí hráči ještě mají sílu udržet rozložení politických sil ve světě z let 1990 – 1992. Tehdy

po rozpadu východního bloku nastalo přerozdělení politického řádu z roku 1945. Další revize reálpolitiky probíhá. Co platilo v roce 1993 již v roce 2018 platit nebude. Současné mocenské posuny ještě více deklasují vliv západních vítězných mocností z roku 1945.

Proto se nelze divit, že hlavním kříklounem proti jadernému zbrojení v severní Koreji (KLLDR) je Donald Trump prezident USA a státy NATO mu přizvukují. ... Trump chce tvrdě udržet upadající pozici USA.

Koncem září 2017 se objevila zpráva, že jenom 39 procent Američanů schvaluje Trumpův postoj vůči KLLDR. Naopak 53 procent Američanů se obává, že Trump vyvolá zbytečnou válku. Čili Američané nechtějí válčit s Korejci.

Odpor Američanů proti nebezpečnému vyhrožování Severokorejčům kvůli obavám z války není protitumpovskou pózou. Jde o základní lidskou obavu z kolektivního násilí. Také občané Ruské federace by z 49 % byli rádi, aby jejich vojáci ukončili své angažmá v Sýrii a jenom 30 % občanů si přeje dál pokračovat v syrském tažení.

5.2. Klub žárlivců

O jakou komediální záležitost v případě Severní Koreje jde, ukazují dějiny nabývání jaderných zbraní.

S koncem druhé světové války jaderné zbraně měly v roce 1945 USA, od roku 1949 také Sověti. V americkém zájmovém klubu NATO atomové zbraně zavedla Velká Británie (1952) a Francie (1960).

Nikdo nemohl zabránit rozlehlé Číně, aby se též stala jadernou mocností (1964). Po Číně považovala za nutné si jaderné klacky opatřit také Indie (1974), neboť největším nepřítelem Indie je Čína a Pákistán. Indie je také příliš velká, než aby považovala za nutné všimnout si amerických protestů. USA přistoupily částečně k technologickému embargu kvůli tomu, že Indie vstupuje do jaderného klubu. Protože již Indie v tomto klubu je, netrvalo dlouho a Američané se již mohou přetrhnout v nabízení moderních zbraňových systémů Indii, aby si přivydělaly a získaly větší špetku vlivu.

Pokud má jaderný klacek Indie, musí si ho také opatřit její rival Pákistán, a to se stalo v roce 1998. Protesty proti tomu? Kdo by si jich všimal? Pesimisté v tom vidí začátek islámského množení jaderných států. Kromě toho Pákistán považují za velmi nestabilního vlastníka jaderných zbraní...

Západnímu klubu jaderných žárlivců vadí, že kromě Pákistánu chtějí mít jaderné zbraně také Íránci. V Íránu vládne islamistická šíitská sekta. V Saudské Arábii také vládne šílená sekta – sunitská a Západníci jsou se saudskými sektáři kamarádi. Saudská Arábie, aniž to oficiálně přiznává, chce také získat jaderné hračky.

Součástí rusko – saudskoarabské dohody (2017) je také jaderná energetika. Což je základ pro osahání si jaderné technologie v praxi na cestě k jaderným zbraním. Saudská Arábie nepotřebuje jadernou energetiku. I po vyčerpání ropných polí bude mít v budoucnosti dostatek tzv. zbytkové ropy pro interní energetickou spotřebu.

Také Írán chce rozvíjet civilní jaderné projekty, aby tak zvýšil jadernou připravenost vědců a techniků. V okamžiku, kdy to bude pro Írán vhodné, bez ohledu na nějaké dohody, v rychlosti opět obnoví práce na jaderných zbraních.

Írán se proto chce v nejbližších letech stát členem klubu států vlastnicích válečné lodě na jaderný pohon. Jak uvedl Tehrantimes (Iran studying on nuclear-powered vessels: Navy chief, 27.9.2017) chtějí mít Íránci některá velká válečná plavidla na jaderný pohon, aby nemusela doplňovat během bojového nasazení pohonné hmoty.

V prosinci 2016 prezident Hassan Rouhani Íránské organizaci pro atomovou energii (AEOI) nařídil zabývat se rozvojem systémů jaderného pohonu námořních plavidel. Rouhani nařízení vydal dopisem pro Aliho Akbara Salehiho, šéfa AEOI.

Izrael má prý asi 80 – 100 nebo snad i 200 jaderných náloží. Izraelci to nepotvrzují ani nevyvracejí.

5.3. Budoucnost pokvete jadernými zbraněmi

Během dalších dvou desetiletí se počet států vlastnících jaderné zbraně může zvýšit zhruba o 20. Zcela určitě se rozroste islámský jaderný klub o šiitské i sunitské majitele jaderných zbraní. Samozřejmě budou mezi ně patřit fašistické (islamistické) režimy Turecka, Saudské Arábie a Íránu.

Dalšími státy v rámci tzv. západního pohledu na svět zaměřeného proti Číně a Rusku (a později proti islamistickým státům) budou nejméně státy jako Jižní Korea, Japonsko, Austrálie. Nedivil bych se, kdyby kvůli čínskému sousedovi si pořídili jaderné zbraně také Vietnamci. Majitelé jaderných zbraní se objeví i v Latinské Americe a v Africe nejméně Jihoafrická republika.

Hlubší prognóza není možná, protože bude záležet na stále bláznivějším (krutějším) politickém vývoji, a do jaké míry dojde k dalšímu technologickému zjednodušení procesu získávání jaderného materiálu a konstrukce jaderných zbraní.

Také postupuje komercializace jaderné výzbroje. Dnešní menší jaderné státy získaly jaderné zbraně s tichou podporou sponzorů a našeptávačů. Plus s pomocí vědecké a technické špionáže.

To se týká i Severní Koreje: Od poloviny 50. let severokorejští technici studovali v zemích východního bloku, pomáhala Čína, a především Sovětský svaz. Po rozpadu komunistického bloku osamocená KLDR navázala spolupráci s Pákistánem, Íránem a Sýrií. V devadesátých letech získala schopnost produkovat vysoce obohacený uran. V Jižní Koreji po studené válce zase brali gáži ruští jaderní vědci za své rozumy předávané tamním inženýrům a studentům.

Autor předpokládá, že jaderná spolupráce bude stále intenzivnější v rámci vytváření nových mocenských bloků. Zvláště lze počítat se získáváním jaderných lego-hraček v zemích islámského světa. Jaderné zbraně (technologie) se budou prodávat (či předávat) jako lego – do skládačky. Nenápadný prodej částí technologií, součástek a šikovných znalostí za přiměřený peníz si asi obstará v dalších desetiletích stále více států. Vítejte v branách atomového legolandu.

5.3.1. Trochu konspirace nezaškodí

Jak může izolovaná a vyhladovělá země dosáhnout toho, co daleko bohatší a větší Írán dosud nebyl schopen uskutečnit?

Vysvětlení najdeme v knize kanadské novinářky Naomi Kleinové, Šoková doktrína (2010), jak upozornil Mojmír Grygar (Jak Severní Korea k atomu přišla, Parlamentní listy 20. 9. 2017): „V kapitole věnované podrobnému líčení podnikatelské a politické kariéry Donalda Rumsfelda, ministra obrany ve vládě prezidenta Forda a G. Bushe, jednoho z nej cyničtějších zastánců tvrdé linie, se dočteme podivnou zprávu. Rumsfeld byl v roce 2000 jako jediný Američan členem rady nadnárodního švédsko–švýcarského strojírenského gigantu Asca Brown Boveri; téhož roku společnost prodala jadernou technologii – Severní Koreji... Zatím se nabízí dvojí zjištění. První je banální – Severokorejci museli zaplatit pořádnou sumu, jinak by jim ABB tak drahé zboží neprodala. Druhý závěr svědčí o neuvěřitelné proradnosti... Podle jestřábů Spojené státy potřebují protivníka na úrovni – jinak by nebyli američtí poplatníci ochotni dávat velké peníze na vyživování Pentagonu a bezedného vojenského

průmyslu. Občan se musí bát – protivník bez A–bomby nestojí za řeč... Nebezpečí hrozící ze Severní Koreje zdůvodňuje stálou přítomnost americké armády na Dálném východě a zesiluje vojenskou i politickou závislost Jižní Koreje a Japonska na USA...“

K tomu dodává M. Raduševič: „...nejnovější zpráva deníku The New York Times ze 17. září poukazuje na to, jak je možné, že USA i přes varování svých zpravodajských služeb dodávaly a dodávají do KLDR raketové palivo UDMH, které je klíčové pro vývoj a testování zbraní. Uvádí se, že jsou k dispozici záznamy administrativy jak Bushe tak Obamy, ve kterých se mluví o to, že účinné palivo umožňuje KLDR vyvinout rakety, které mohou zasáhnout kterékoli místo na zemi.“

Na okraj konspirace patří také žertík prezidenta Vladimira Putina: V roce 2001 mu sdělil vůdce Severní Koreje Kim Čong-il, že Pchjongjang má atomovou bombu. „Myslím, že již v roce 2001 na cestě do Japonska, jsem byl v Severní Koreji a tam se setkal s otcem současného vůdce. Ten mi řekl, že mají atomovou bombu. A uvedl, že pomocí poměrně jednoduchých dělostřeleckých systémů se dostanou daleko,“ oznámil Putin na plenárním zasedání Ruského energetického týdne...

5.3.2. Vzkaz od Arona a Kahna

Již v druhé polovině 20. století francouzský filozof a historik Raymond Aron varoval: „...čím více bude států vlastnicích jaderné zbraně, tím více se s matematickou neúprosností snižuje nepravděpodobnost nesmyslných rozhodnutí a tím více se vzdaluje perspektiva nějaké mezinárodní dohody... Nejpozději za 20 nebo 25 let se rozšíří i klub vlastníků termonukleárních zbraní a do klubu „malých atomových mocností“ budou patřit i neevropské státy... Jedno považuji za téměř jisté: až bude mít jaderné zbraně většina zemí, bude se jim stýskat po dobách bipolárního světa...“ (Raymond Aron, Historie XX. století, s. 320, Paříž 1996, česky Academia 1999)

Na snaze komunistického vedení KLDR získat jaderné zbraně není nic d'ábelsky mimořádného.

Severokorejský režim reaguje jenom na fakt, o kterém psal Raymond Aron před více než 50 lety v úvodu ke knize Hermana Kahna Přemýšlení o nemyslitelném (Naše vojsko 1966): „Dnes už není nutné odebrat nepříteli všechny jeho zbraně. Stačí odejmout mu všechny jeho odvetné prostředky, aby nám byl vydán na milost a nemilost ... politika je nadřazena strategii v oblasti, kde jediná termonukleární puma má větší ničivou sílu než všechny výbušniny svržené na Německo za čtyři roky.“ (str.15)

Kniha „Přemýšlení o nemyslitelném“ Hermana Kahna je studií fyzika, matematika, muže spojeného s americkým ministerstvem obrany, různými agenturami a Komisí pro atomovou energii. Kniha je o souvislostech strategického uvažování o rizicích jaderné války. Je cenná tím, že ukazuje jak složité je uvažování o významu a nebezpečí jaderných zbraní. Zvláště při četbě 4. kapitoly („Úvahy o zastráňovacích prostředcích“) vás napadne: Proč by někdo mohl mít k obraně jaderné zbraně a někdo ne? Proč by atomové privilegium uhnížděné na vrcholku raket měly mít jenom USA, Rusko, Francie, Čína, Velká Británie, Pákistán, Indie a Izrael? V samotné knize Hermana Kahna Přemýšlení o nemyslitelném (Naše vojsko 1966) je uvedeno proroctví (str. 201): „... Protože pokračující technický pokrok sníží cenu jaderných zbraní i jejich dopravních systémů a učiní je rozpočtově dostupnými, bude v roce 2000 asi 50 „malých“ národů schopno získat hrozivé množství komplexů jaderných zbraní.“ A dodává: „... kromě toho 10 – 20 států schopných vybudovat si z nich celé velké systémy.“ (s. 203) Zatím mocenská dominance dosavadních jaderných mocností zabránila v rozšiřování počtu jaderných států. Ale tato dominance nejpozději do 10 let zmizí.

5.3.3. Nobelova komedie, vzor 2017

Udělování Nobelovy ceny za mír je ve stále větší míře politickou komedií. Ukazuje to i letošní udělení ceny skupince, která si říká „Mezinárodní kampaň za zrušení jaderných zbraní“ (ICAN). Dostala ji prý za podporu úsilí OSN o dojednání dohody zakazující tyto zbraně. Prý ICAN ocenění dostala za upozorňování na „katastrofické humanitární důsledky jakéhokoliv použití jaderných zbraní a za své průkopnické úsilí o dosažení smluvního zákazu takových zbraní“, kvokala předsedkyně Nobelova výboru Berit Reissová-Andersenová ve zdůvodnění rozhodnutí.

Jenže, to samé co říkala o případném užití jaderných zbraní, vědí úplně všichni, kteří o to mají zájem...

Bláboly šéfky ICAN Beatrice Fihnová, že: „Jaderné zbraně jsou ilegální. Hrozba použitím jaderných zbraní je ilegální. Držení, vlastnění jaderných zbraní a vývoj jaderných zbraní jsou ilegální a musí být zastaveny,“ jsou pozérstvím. Tyto aktivity jsou zcela iracionální a získání Nobelovy ceny je jenom další hysterickou reakcí na tanec kolem Severní Koreje a Íránu. Podobně trapné bylo udělení mírové Nobelovy ceny panu Obamovi z USA. Americký prezident Barack Obama dostal cenu v roce 2009 a dostal ji prokazatelně za nic. Teprve koncem ledna 2009 nastoupil do úřadu a kromě standardních politických keců nepřispěl k ničemu.

V souvislosti s tím není od věci připomenout dubnovou návštěvu v roce 2009 v Praze, kde měl Obama fantasmagorický projev: Vyzval všechny státy, aby ukončily jaderné zkoušky, a naplánoval si do čtyř let dostat pod kontrolu černý trh s jaderným materiálem. Jeho „odvážný“ návrh korunovala Severní Korea raketou - pokusem vypustit na oběžnou dráhu satelit. Obama tehdy v Praze v rámci utopické vize (slibem nezarmoutíš) povídal: „...země s jadernými zbraněmi budou usilovat o odzbrojení, země bez jaderných zbraní si je nebudou opatřovat, a všechny země mohou mít přístup k mírovému využití jaderné energie.“

... Pokud tomu tleskal generální tajemník OSN António Guterres, je to jenom póza divného člověka, který podporuje nelegální migraci do Evropy. Pokud se nad tím rozplývala šéfka evropské diplomacie Federica Mogherini, je to jenom další důkaz její nezměrné nekompetentnosti.

5.4. Osamocená zlobivá Severní Korea

První jaderný test v KLDŘ proběhl 9. října 2006. Ale dodnes nikdo nemá jistotu jak rozsáhlý je severokorejský jaderný arzenál. V moři tzv. zaručených zpráv je také jedna o tom, že prý má KLDŘ již 60 jaderných hlavic.

Jiní počítají spíše při zemi, jako např. jsou ve studii: Michael J. Zagurek Jr., A Hypothetical Nuclear Attack on Seoul and Tokyo: The Human Cost of War on the Korean Peninsula, October 4, 2017, 38 North is a project of The US-Korea Institute at Johns Hopkins School of Advanced International Studies - SAIS). Autor jaderný arzenál odhaduje na 20-25 hlavic s účinností v rozmezí 15 - 25 kilotun. Po zářijové jaderné zkoušce věští, že má KLDŘ 3 termonukleární zbraně s účinností mezi 108 a 250 kilotunami.

Snaha získat jaderný potenciál je reakcí na to, že komunistický režim KLDŘ zůstal osamocený. Nestačí jenom policejní diktatura a mít velkou armádu, protože její výzbroj nutně zastarává. Severokorejci nemají dostatečné zdroje k modernizaci výzbroje. Bez hrozby jaderného arzenálu by dopadl komunistický klan v KLDŘ jako Husajn v Iráku nebo Kaddáfí v Libyi. Zničil by je vnější zásah.

Severokorejská vládnoucí sekta (klan?) ví, že vážnost má jen ten, kdo hrozí atomovými zbraněmi. Jsou to zbraně pro vytvoření patové situace. Již před pár desetiletími o tom psal

Raymond Aron: „Zbraně hromadného ničení dávají technicky vyvinutým státům moc, kterou většinou nedokáží využít.“ (Raymond Aron, Historie XX. století, s.320, Paříž 1996, česky Academia 1999, s.320)

Pokud se vedení státu rozhodne o pořízení jaderných zbraní, není důležité, zda jde o demokratický, despotický nebo nábožensko - militantní režim. Jedná se pouze o to, zda má státní režim prostředky pro vývoj a výrobu jaderných zbraní, a zda je schopen si pořídit nosiče jaderných zbraní.

Kdyby USA potřebovaly Severní Koreu jako silného spojence, což je případ Pákistánu, nebo kdyby Severní Korea byla stejně mohutným státem jako Indie, Trump by KLLDR nevyhrožoval.

Obavy mocenského klanu v KLLDR jsou opodstatněné. Nemohou od soupeřů čekat nic jiného než nemilosrdnost...

5.5. Klíčová otázka

... KLLDR neustoupí. Na jaderný zbrojní program je orientovaná celá země, jak popisuje reportér CNN Will Ripley v rozhovoru o cestách do KLLDR (Literární noviny, 29. 9. 2017): „Mnoho lidí nemá trvalý přístup k elektřině, výživné stravě nebo pitné vodě. Vláda jim říká, že musí investovat do zbraní hromadného ničení, protože Spojené státy chtějí jejich zemi napadnout atomovými pumami a obsadit ji. Severokorejci mají z Američanů opravdu strach a myslí si, že jsou to nepřátelé a tyraní. Režimu se dlouhá léta podařilo držet stabilitu a sjednocovat občany právě díky tomuto výkladu.“

5.5.1. Faktor zkurvysyna

Vztah mezi KLLDR Čínou a Ruskem je vztahem chápavé a přitom rozmrzelé lhostejnosti. Vedení Číny a Ruska sice považuje severokorejskou vládnoucí sektu za hejno debilů, ale ve stylu prohlášení prezidenta USA Franklina D. Roosevelta. Ten v roce 1939 prohlásil na účet nikaragujského tyrana Somozy základní větu velmocenské strategie: „Je to zkurvysyn, ale náš zkurvysyn.“ Kdyby byl Roosevelt Ukrajinec, řekl by čubčí syn.

KLLDR z tohoto pohledu řídí zkurvysynové, ale naši zkurvysynové, míni mlčenlivě Číňané a Rusové. Vždyť z opatrných prohlášení čínské strany lze vyčíst: Jestli Severní Korea zaútočí na USA, Čína zůstane neutrální. Jestli USA zaútočí na Severní Koreu, Čína vstoupí do konfliktu jako severokorejský protektor.

5.5.2. Syndrom toaletního papíru a věštírny

Mediální zprávy ze zdrojů tajných služeb mají hodnotu toaletního papíru. Např. deník The Washington Post přišel s tvrzením, že KLLDR už vyrobila miniaturizovanou jadernou hlavici pro balistické rakety. Jedná se prý o odhad americké vojenské rozvědky DIA, a totéž tvrdí i japonské ministerstvo obrany. Můžeme tomu věřit i nemusíme. Neboť v roce 2003 tajné služby USA tvrdily, že Saddám Husajn ukrývá v Iráku zbraně hromadného ničení a byl to podvod na občanech, aby považovali útok na Irák za legitimní a nutný i bez souhlasu OSN. Proč tedy věřit i dnes vyjádřením rozvědek?

Těž není důvod věřit ani politikům, protože to jsou jenom „mluvící hlavy“. Dostávají peníze za to, že lidé byli tak hloupí, že je zvolili, a mohou prosazovat zájmy skupin, které jim poskytují „zázemí“. Jejich informační zdroje jsou proto jakékoliv, i zcela účelové.

Např. i co řekla francouzská ministryně obrany Florence Parlyová mělo cenu sotva toaletního papíru.

Parlyová před zástupci francouzské armády uvedla, že „možnost vyhrocení situace vedoucí k rozsáhlému konfliktu nelze vyloučit“. Její výroky zazněly na konferenci, již se kromě vojáků účastní stovky domácích a zahraničních politiků a zástupci průmyslu... Také několik dnů předtím „...ministr zahraničí Jean-Yves Le Drian varoval: „Ano. Situace je nesmírně vážná,“ odpověděl Le Drian na otázku, zda by se lidé měli hrozby vycházející z KLR bát...“ (Kim může už brzy zasáhnout také Evropu, ČTK, zah, Mladá fronta DNES, 6.9.2017) Jejich slova byla směšná. Zasáhnout Evropu znamená vzlétnout z KLR a překonat více než 8 000 km. Otázkou je kolik takových raket může mít KLR v budoucnosti k dispozici, a proč by velmi drahé a složité rakety posílali Severokorejci někam do Evropy? Severokorejským problémem jsou USA, ne pro ně bezvýznamná EU.

Ze strategického hlediska lze dodat, že žebrácké státy jako KLR mohou vytvořit pouze takovou kapacitu jaderných zbraní, která poslouží k prvnímu a tím i k poslednímu zoufalému úderu...

Je s podivem, že bez ohledu na vyspělou techniku a rozsáhlé znalosti, dnešní politici jsou na úrovni starověkých vládců. Tajné služby a vrcholoví politici dnes nahrazují věštírny. Pokud ve starověku byli věštci údajně ve spojení s bohy, politici jsou dnes ve spojení s neviditelnými bohy informací – tajnými službami a jejich utajenými, a tudíž v případě potřeby, i neexistujícími informačními zdroji. Toho samozvaní věštci jako Jean-Yves Le Drian a Florence Parlyová zneužívají. Chovají se podobně jako ve starověku. Snaží se vládnout nad lidmi s pomocí iluzí.

6. Guam jako dobrá past aneb Donald je cool

Pokud úřadující prezident USA Donald Trump ve svém golfovém klubu v Bedminsteru ve státě New Jersey říkal: „Severní Korea by raději neměla Spojeným státům dále hrozit. Jinak bude vystavena ohnivé zlobě, jakou svět ještě neviděl,“ jde o tzv. hospodské kecy...

Severokorejci pohrozili, že mají v dostřelu ostrov Guam.

V jednom článku jsem o tom četl povzdech: „Přítomní novináři byli v šoku. Co tím myslel? Konzultoval ten výrok s někým? Třeba s Pentagonem?“ (Jan Brleníček, Kim vs. Trump Hrátky s jadernou válkou, Týden 14.8.2017)

...Kritici Donaldovi vyčítají, že přehání. Republikánský senátor John McCain zabroukal: „Velcí vůdci nevyhrožují, dokud nejsou připraveni jednat,“ prohlásil. Opak je pravdou. Je vhodné konat cokoli, co nepřítele zmate, znejistí.

... Podle politologa Oskara Krejčího používá Trump hluboce nekulturní slovník, jazyk Divokého Západu, ale jeho slovník je zároveň autentický. V podstatě říká totéž, co ostatní prezidenti od devadesátých let 20. století, ale v tvrdé zkratce, až cynicky...

6.1. Nebezpečí pocitu dokonalosti

Američané již doplatili na naivní jistotu, že vůči protivníkovi mají nesrovnatelně dokonalejší techniku. S jistotou věděli, že nepřítel vojenskými údery převálcují, a přece všechno bylo nakonec jinak: Viz Vietnam, Irák, Afghánistán, ale i Libye.

V případě KLR je situace jiná. Na jedné straně je silná a technicky zastaralá armáda podobně jako v Iráku za vlády Saddáma Husajna. Na druhé straně má KLR to, co irácký Husajn neměl. Atomové zbraně. V tom je zásadní rozdíl mezi Irákem 2003 a KLR 2017. Na to poukazují i komentátoři...

Než se zmíníme o mechanismu možného konfliktu, podívejme se na výsledek konfliktu: Podle jedné studie hypotetický jaderný útok z KLR na města Jižní Koreje a Japonska, by mohl vyrobit 2,1 milionu mrtvol a zdravotní systém zatížit 7,7 miliony zraněných a

zmrzačených. Tak je prorokováno ve studii: Michael J. Zagurek Jr., A Hypothetical Nuclear Attack on Seoul and Tokyo: The Human Cost of War on the Korean Peninsula, October 4, 2017, 38 North) Ve studii – věštbě – hypotetické vizi je počítáno se třemi úrovněmi výbuchů od účinnosti 20, 50 až po 80 procent. Vzhledem k protiletadlové a protiraketové obraně lze optimisticky počítat nanejvýše s 20 % hlavic, které by dolétly na místo určení.

(...)

9. Jak bude pokračovat severokorejská jaderná hysterie?

Podobně jako Sýrie i jaderná Severní Korea představuje zástupný problém, kamínek z mozaiky studené války, která mutuje do nových verzí.

Jediné racionální řešení je, aby pro zachování tváře se dohodly KLDK a USA na jakési dohodě nedohodě o ničem, protože KLDK již jaderné zbraně má, takže není v podstatě co řešit.

Od dohody s USA nemohou Severokorejci nic očekávat, protože s tím již mají zkušenost. Výstižně to popsal Jan Vítek (Až se Severní Korea otevře světu, Literární noviny, 29.9.2017): „... Výsledkem byla dohoda podepsaná v říjnu 1994 v Ženevě. Stanovila, že Severní Korea zmrazí a postupně ukončí svůj jaderný program výměnou za to, že jí USA do roku 2003 postaví dva jaderné reaktory na lehkou vodu jako náhradu za odstavení dvou těžkovodních jaderných elektráren, dodají každoročně 500 tisíc tun paliva, zruší sankce, vymažou Severní Koreu ze seznamu států podporujících terorismus a znormalizují politické vztahy, které stále vycházejí z příměří z roku 1953, přičemž se obě strany vzájemně zavážou, že proti sobě nepoužijí jaderné zbraně.

Chvíli se zdálo, že obě strany dohodu dodržují, ale Washington ve finále svým závazkům nedostál. Práce na náhradních jaderných reaktorech nikdy nezačala. Kongresoví jestřábi dohodu označili za „odměnu za agresivní chování“. Dodávky paliva byly často opožděné. Severní Korea zůstala „na seznamu“. Část sankcí byla zmírněna šest let po slibu, že budou zcela zrušeny. A to, oč Severokorejci šlo – a stále jde – nejvíce, tedy nahradit příměří mírovou smlouvou, bylo smeteno pod stůl. Když se do Bílého domu dostal George Bush, situace se ještě zhoršila a v roce 2002 byla Severní Korea označena jako „darebácký“ stát... Kim II. na oplátku nařídil generálům a vědcům, aby z trezorů vytáhli jaderné plány. A dnes jsme tam, kde jsme být neměli a nechtěli...“

Dnes by se Severokorejci asi nebránili nějaké dohodě s USA, pokud by bylo jisté, že dohoda bude o ničem, aby Trump i KLDK neztratili v očích mezinárodní veřejnosti tvář.

Komentátoři píšou o plusech a mínusech současné situace:

Pro Rusko je situace výhodná, udržuje napětí a soustřeďuje pozornost na korejské jaderné zbraně, ne na studenou válku mezi USA s ruským carem Putinem, oslabuje ukrajinské téma a zvyšuje (kvůli politicko – vojenské nestabilitě v oblasti) možnost v oblasti prodávat ruské zbraně.

Pro Jižní Koreu je situace relativně výhodná, protože může udržovat silný bezpečnostní aparát a zastíhuje vnitřní problémy státu. Ve skrytu řada nacionalistů by vítala ozbrojené vyvrcholení sporu, které by vedlo k porážce severního režimu a sjednocení Koreje i za cenu statisícových ztrát na životech. Lidí je dost.

Výhodná pro USA, protože může udržovat své jednotky v Jižní Koreji a v Japonsku, tedy poblíž Číny a Ruska, a v oblasti nabízet zbraně znepokojeným sousedům.

Výhodná je i pro Japonsko, protože má důvod k větší militarizaci státu a zvyšování vojenského rozpočtu. V rámci toho se japonská administrativa postupnými kroky připraví

k legalizaci a získání vlastních jaderných zbraní. V prvním kroku dovolí do japonských přístavů vplout americkým lodím s jadernými zbraněmi.

Výhodná je situace i pro Čínu, protože soustřeďuje pozornost na severokorejské jaderné zbraně, ne jenom na expanzi Číny v přilehlých mořích, a umožňuje znepokojeným sousedům v oblasti nabízet lacinější čínské zbraně.

Nic nezíská ze situace EU, protože je na vedlejší koleji. Europolitici mohou jenom cínat v médiích a v oblasti nabízet k prodeji zbraně.

10. Šílené korejské souvislosti

Co si o tom skutečně myslí vedení KLDR, tedy kdo a jak rozhoduje o nejpodstatnějších krocích?

Struktury moci v KLDR jsou nejasné... Režim přežívající dlouhodobě v izolovanosti přes všechny vnější znaky despotického podivinství musí být řízen zcela racionálně uvažujícími lidmi. Z tohoto hlediska lze očekávat cokoliv.

Jednou ze zajímavých proměnných je míra nenávisti v oblasti Číny, Koreje a Japonska. Lidské duše z těchto států zcela správně pohrdaly a pohrdají Evropany a Američany, protože přišli jako dobyvatelé nebo v lepším případě jenom jako vyděrači. Ale o to více je rádi využívají, aby získali nějaký zisk. Zároveň ale v Číně a v Koreji je rezervoár nenávisti vůči okupantům z Japonska.

V 19. a 20. století vyvrcholila snaha Evropanů koloniálně vyždímat z Asie co se dalo. Čína zažila od Evropanů ohromné ponížení vrcholící opiovými válkami, také Japonci byli poníženi Američany, protože jim museli v 19. století otevřít své přístavy. Ale bylo to Japonsko, které si z Evropanů vzalo nejrychleji poučení a stalo se po evropském vzoru okupanty a zloději v Koreji a v Číně. Neboť: „Japonsko od Západu nepřevzalo jen všeobecnou školní docházku, stroje, povinnou vojenskou službu, parlament, zákonodárství odpovídající průmyslové epoše, vypůjčilo si od něho i vůli stát se mocností...“ (Raymond Aron, Historie XX. století, Paříž 1996, Academia 1999, s. 31)

Z hlediska historie dlouhodobě se přetahovala Čína s Japonskem o vliv nad Koreou, v 19. století se přidalo též Rusko. Nakonec nastalo období japonské okupace ukončené až v srpnu 1945. Nenávist Korejců vůči Japoncům je více méně podobná jako u Číňanů.

10.1. Obavy ze sjednocení

Japonci se nemusí příliš bát Severní Koreje, ale naopak sjednocené Koreje, čili moderního potenciálu Jižní Koreje a severokorejského jaderného a militantního dědictví, pokud se (jednou) spojí v nové korejské říši. Zájem o sjednocení obou zemí má i dnes nejméně (nebo jenom?) 60 procent Jihokorejců. Na severu je sjednocení Koreje doslova náboženským příkazem, ale podle představ vládnoucího klanu. Leda, kdyby došlo na severu ke krvavému vojenskému převratu.

„V Jižní Koreji dokonce zaznívají hlasy, které jsou rády, že KLDR jadernou zbraň má, po případném sjednocení by totiž šlo o celokorejskou zbraň. Nejde ovšem o nijak mainstreamové hlasy,“ uvedl bezpečnostní expert a vojenský analytik Lukáš Dyčka pro ČRo - radiozurnal.cz, (viz Lucie Výborná v článku na webu 4.10.2017).

Lidé v Jižní Koreji se bojí nejistoty (nevyzpytatelnosti severu) a zároveň cílem Korejců je opětovné spojení rodin. Optika Jihokorejců: Velmi zjednodušeně řečeno Sovětský svaz (přeneseně dnes Rusko) a USA jsou příčinou toho, že je Korea rozdělena, a mají u Korejců vroubek. Přitom USA jsou zároveň účelovým spojencem. Japonsko je oficiálně také

spojencem, mládež z Jižní Koreje tam jezdí i studovat, ale jezdí si pro rozumy k nepříteli. Nezapomínají, že Japonsko okupovalo, mučilo a ničilo obyvatele Koreje. Suma summarum: Co nechtějí USA ani Čína ani Japonsko je sjednocená Korea. Proto je třeba zachovat stabilní Severní Koreu jako dosavadní skanzen rozdělené země. Nebo ne? Nelze se proto divit, že Tokio odsoudilo únorové rozhovory mezi oběma korejskými zeměmi během olympiády v Pchjongčchangu, a upozornilo na "kouzelnou ofenzívu" Severní Koreje: „Je jasné, že agendou Kim Jo-čong, sestry severokorejského vůdce, je připravit si útok na dialog," řekl japonský vládní zdroj. Japantimes to napsal 11. 2. 2018 s povzdychem, že Soul může vést dialog s Pchjongjangu na úkor kampaně "maximálního tlaku", kterou Japonsko a Spojené státy podporují vůči Severokorejčům.